II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 21. april 1999

i en procedure efter EKSF-traktatens artikel 88 om Tysklands statsstøtte til fordel for Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH

(meddelt under nummer K(1999) 1123)

(Kun den tyske udgave er autentisk)

(1999/597/EKSF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab,særlig artikel 86 og 88, og

ud fra følgende betragtninger:

I. SAGENS HIDTIDIGE FORLØB

(1) Den 16. december 1998 indledte Kommissionen proceduren efter EKSF-traktatens artikel 88 over for Tyskland. Efter at have vurderet de forelagte oplysninger var det Kommissionens opfattelse, at Tyskland ved ikke at gennemføre beslutninger om tilbagesøgning fra den begunstigede virksomhed — Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH (NMH) — af en statsstøtte på i alt 74 mio. DEM, som var uforenelig med fællesmarkedet, havde overtrådt EKSF-traktatens artikel 86.

(2) Den 1. februar 1999 gav Kommissionen skriftligt Tyskland meddelelse om sin opfattelse og gav Tyskland lejlighed til at udtale sig. Kommissionen modtog Tysklands bemærkninger den 5. marts 1999.

II. DE FAKTISKE OMSTÆNDIGHEDER

(3) I beslutning 95/422/EKSF af 4. april 1995 om den statsstøtte, som delstaten Bayern agter at yde til EKSF-stålvirksomheden Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH, Sulzbach-Rosenberg, og Lech-Stahlwerke GmbH, Meitingen-Herbertshofen [1] (beslutning NMH I), fastslog Kommissionen, at de anmeldte foranstaltninger, herunder et aktionærlån fra delstaten Bayern, udgjorde statsstøtte, som var uforenelig med fællesmarkedet og ikke måtte ydes.

(4) Ikke desto mindre ydede Bayern NMH en række aktionærlån i årene fra 1993 til 1995, uden at Kommissionen på forhånd blev underrettet derom.

I den anledning vedtog Kommissionen to beslutninger:

a) beslutning 96/178/EKSF af 18. oktober 1995 om statsstøtte ydet af delstaten Bayern til EKSF-stålvirksomheden Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH Sulzbach-Rosenberg [2] (beslutning NMH II), hvori den fastslog, at et beløb på i alt 49,9 mio. DEM i form af aktionærlån, som delstaten Bayern havde ydet NMH, udgjorde statsstøtte, som var uforenelig med fællesmarkedet og ulovlig i henhold til EKSF-traktaten og Kommissionens beslutning nr. 3855/91/EKSF af 27. november 1991 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien [3];

b) beslutning 96/484/EKSF af 13. marts 1996 om delstaten Bayerns statstøtte til EKSF-stålvirksomheden Neue Maxhütte GmbH, Sulzbach-Rosenberg [4] (beslutning NMH III), hvori den fastslog, at et beløb

[1] EFT L 253 af 21.10.1995, s. 22.
[2] EFT L 53 af 2.3.1996, s. 41.
[3] EFT L 362 af 31.12.1991, s. 57.
[4] EFT L 198 af 8.9.1996, s. 40.

på i alt 24,1 mio. DEM i form af aktionærlån, som delstaten Bayern havde ydet NMH, udgjorde statstøtte, som var uforenelig med fællesmarkedet og ulovlig i henhold til EKSF-traktaten og beslutning nr. 3855/91/EKSF (»beslutning NMH III«).

(5) På grund af den pågældende støttes uforenelighed med fællesmarkedet blev det i begge tilfælde pålagt Tyskland — beslutning NMH II og NMH III — at kræve beløbet tilbagebetalt af den begunstigede virksomhed.

(6) Tyskland har indbragt alle tre beslutninger for De Europæiske Fællesskabers Domstol (sag C-158/95, C-399/95 og C-195/96). Domstolen har udsat sagernes behandling, indtil der foreligger en afgørelse fra De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, som NMH havde indbragt disse beslutninger for (forenede sager T-129/95, T-2/96 og T-97/96) [1].

(7) Ved dom af 21. januar 1999 gav Retten i Første Instans ikke NMH medhold i klagerne og bekræftede fuldt ud Kommissionens beslutninger.

(8) I sag C-399/95 begærede Tyskland udsættelse med gennemførelsen af beslutning NMH II, fordi man var i tvivl om beslutningens retmæssighed og frygtede umiddelbare skadelige virkninger ved en omgående gennemførelse af beslutningen. Domstolens præsident afslog denne begæring ved kendelse af 3. maj 1996 [2], fordi Tysklands begrundelse ikke var tilstrækkelig til at retfærdiggøre en udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning om tilbagesøgning af den støtte, som delstaten Bayern havde ydet NMH.

(9) Den 6. december 1996 meddelte Tyskland Kommissionen, at delstaten Bayern havde opfordret NMH til at tilbagebetale beløbet senest den 15. oktober 1996, og at en sag om tilbagesøgning af støtten fra NMH i henhold til Kommissionens beslutning NMH II og NMH III var under forberedelse. Ifølge oplysninger fra Tyskland af 25. og 27. juni 1997 indledte delstaten Bayern tilbagesøgningssagen i februar 1997, hvor den begærede et eksekutionsdokument udstedt ved Amtsgericht Regensburg. Da NMH har gjort indsigelse herimod, skal sagen nu behandles af Landgericht Amberg.

(10) Af anbringenderne og begæringen fremgår det, at delstaten Bayern tilbagesøger et beløb på 14,8 mio. DEM plus renter, dvs. kun 20 % af den støtte, som i beslutning NMH II og NMH III blev erklæret for uforenelig med fællesmarkedet. Delstaten Bayern har ifølge anbringenderne og begæringen og ifølge oplysninger fra Tyskland på egen hånd taget dette skridt for at spare omkostninger. Delstaten går ud fra, at NMH frivilligt tilbagebetaler de resterende 80 %, hvis klagen tages til følge.

(11) Den 27. november 1997 underrettede Tyskland Kommissionen om, at NMH indgav sit svarskrift den 8. juli 1997. Deri bestrider virksomheden, at den har indgået nogen form for aftale med delstaten om tilbagebetaling af restbeløbet, der ikke er omfattet af tilbagesøgningenssagen. Dette betyder, at tilbagebetalingen af 80 % af den støtte, som er uforenelig med fællesmarkedet, helt og holdent er overladt til virksomhedens egen afgørelse.

(12) I svarskriftet begærer NMH også sagen udsat, indtil De Europæiske Fællesskabers Domstol har truffet en afgørelse.

(13) Først den 14. juli 1998 underrettede Tyskland Kommissionen om, at Landgericht Amberg allerede havde besluttet at udsætte sagen den 5. marts 1998.

Ordlyden af kendelsen om udsættelse blev først tilsendt Kommissionen den 23. november 1998. Kendelsen er udelukkende baseret på § 148 ZPO, hvorefter en domstol kan udsætte en sag, når en lignende sag verserer for en anden ret, hvis afgørelse er af betydning for den pågældende sag.

(14) Den 20. oktober 1998 bekræftede Tyskland telefonisk, at Bayern ikke havde anket denne kendelse. Af brev fra forbundsregeringen til Kommissionen af 23. november 1998 fremgår det dog, at der havde været og stadig er mulighed for at benytte et retsmiddel uden tidsfrist, nemlig en simpel anke.

Støtten er endnu ikke blevet tilbagebetalt. Den 23. november 1998 meddelte forbundsregeringen Kommissionen, at NMH har indgivet begæring om akkord og konkurs.

III. **GRUNDE TIL AT INDLEDE PROCEDUREN**

(15) Ifølge EKSF-traktatens artikel 86 er medlemsstaterne forpligtet til at træffe alle egnede forholdsregler for at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, der følger af Kommissionens beslutninger. De skal afholde sig fra enhver forholdsregel, der er uforenelig med artikel 1 og 4. Ifølge artikel 4, litra c), er tilskud eller anden støtte forbudt. Er Kommissionen af den opfattelse, at en stat ikke har opfyldt en forpligtelse, der påhviler den i henhold til denne traktat, indleder den proceduren efter EKSF-traktatens artikel 88.

(16) Ved indledningen af proceduren gik Kommissionen på grundlag af følgende omstændigheder ud fra, at Tyskland ikke har opfyldt sine forpligtelser ifølge EKSF-traktatens artikel 86:

[1] Med hjemmel i artikel 47 i Domstolens EKSF-vedtægt.
[2] Domstolens kendelse af 3. maj 1996 i sag C-399/95 R, Tyskland mod Kommissionen, Sml. 1996, s. I-2444, præmis 76.

a) For at spare sagsomkostninger har Bayern egenhændigt besluttet kun at søge 20 % af den støtte, der er uforenelig med fællesmarkedet, tilbagebetalt ad rettens vej. Delstaten har i denne sammenhæng forladt sig på, at NMH frivilligt vil tilbagebetale restbeløbet. I Tyskland er det gængs praksis at sætte sagsgenstandens værdi lavere af hensyn til omkostningerne, men det er kun tilladt, når parterne i fællesskab udtrykkelig fastlægger nedsættelsen i en notariel aftale for at udelukke problemer ved fuldbyrdelsen, efter at dommen er forkyndt. Da NMH i svarskriftet har bestridt, at en sådan aftale foreligger, skulle Tyskland have vidst, at man ikke kunne forlade sig på frivillig tilbagebetaling efter en retsafgørelse om delfordringen.

b) Hverken Tyskland eller Bayern har taget skridt til at iværksætte foreløbige forholdsregler til tilbagesøgning af støtten — f.eks. opfordring til at betale foreløbige beløb eller til at stille garantier eller sikkerhed, beslaglæggelse o.lign. — som sikrer, at Kommissionens beslutninger gennemføres så hurtigt som muligt.

c) Bayern har ikke anket den af Landsgericht Amberg afsagte kendelse om udsættelse af 5. marts 1998, selv om denne kendelse ikke er i overensstemmelse med Domstolens retspraksis for gennemførelse af beslutninger om tilbagesøgning og for udsættelse af fuldbyrdelsen af beslutninger på grundlag af EF-retten. Tyskland har intet foretaget sig over for Bayern for at få udsættelsen ophævet.

IV. TYSKLANDS BEMÆRKNINGER OG KOMMISSIONENS VURDERING HERAF

IV.a. Undladelse af at tilbagesøge hele beløbet eller sikre tilbagebetaling af hele beløbet

(17) Tyskland mener at have overholdt EKSF-traktatens artikel 86 på alle sagens stadier.

a) Det er gængs praksis at nedsætte det tilbagesøgte beløb i forbindelse med retstvister i Tyskland for at begrænse rets- og advokatomkostningerne, der afhænger af sagsgenstandens værdi. Domspræmisserne ville omfatte alle de pågældende lån. En notariel aftale ville udelukkende have givet anledning til meromkostninger. Da der ikke var nogen forældelsesfrist, og det til enhver tid var muligt at udvide søgsmålet, havde Bayern gjort, hvad der var nødvendigt for efterfølgende at sikre en fleksibel fremgangsmåde.

b) Desuden havde Kommissionen allerede i marts 1997 kendskab til nedsættelsen af det tilbagesøgte beløb og skulle have udtalt sig på daværende tidspunkt.

c) For det tredje havde Bayern anmeldt kravene med det fulde beløb under konkursbehandlingen af NMH.

(18) Efter Kommissionens opfattelse holder disse argumenter ikke. Som det allerede blev anført, da proceduren blev indledt, har Kommissionen ingen indvendinger mod den praktiserede nedsættelse af sagsgenstandens værdi, men kræver, at der i overensstemmelse med gængs praksis i sådanne tvister indgås en (notariel) aftale for at undgå problemer med fuldbyrdelsen. Hvis en sådan aftale ikke foreligger, vil retskravet på 80 % automatisk blive holdt uden for en eventuel dom, og der foreligger således ikke noget eksekutionsgrundlag. Det havde i dette tilfælde været overladt til NMH selv at afgøre, om man med hensyn til restbeløbet ville følge dommen eller ej. Den omstændighed, at Bayern til enhver tid havde kunnet anlægge sag om de resterende 80 %, er irrelevant i denne sammenhæng, da et sådant skridt ikke blev taget.

(19) Det er rigtigt at Kommissionen ikke reagerede officielt på dette specifikke forhold, inden proceduren blev indledt. Dette forhindrer dog ikke Kommissionen i objektivt at fastslå en overtrædelse af EKSF-traktatens artikel 86. Der henvises på ny til, at Tyskland ved fremsendelsen af anbringenderne og begæringen den 25. juli 1997 fuldt ud bekræftede de bayerske myndigheders opfattelse, nemlig at NMH ville tilbagebetale hele støttebeløbet. Først efter at Kommissionen havde modtaget NMH's svarskrift af 8. juli 1997, som den først efter gentagne anmodninger herom fik tilsendt den 27. november 1997, kunne den fastslå, at de nødvendige foranstaltninger ikke var truffet. Da dette svarskrift desuden indeholdt en begæring om sagsudsættelse, ville Kommissionen underrettes om det videre forløb for at kunne forvisse sig om, at EKSF-traktatens artikel 86 var blevet overholdt. Til trods herfor blev den først underrettet om kendelsen om udsættelse den 14. juli 1998. Den fik først tilsendt en kopi af denne kendelse den 23. november 1998. Under disse omstændigheder kan Tyskland ikke påberåbe sig krænkelse af princippet om den berettigede forventning.

(20) Anmeldelsen af fordringen den 19. januar 1999 med henblik på fyldestgørelse af NMH's konkursbo står ikke i vejen for konstateringen af, at der er begået en overtrædelse, da anmeldelsen først fandt sted, efter at proceduren var indledt.

(21) Det er derfor Kommissionens opfattelse, at Tyskland har overtrådt EKSF-traktatens artikel 86 ved at have undladt at tilbagesøge hele den støtte, der er ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet, eller at fastlægge nedsættelsen af kravet i en notarielt bekræftet aftale, som sikrer, at Kommissionens beslutninger gennemføres omgående og i fuldt omfang, når retsafgørelsen om delfordringen foreligger.

1. *Afkald på at iværksætte foreløbige forholdsregler til tilbagesøgning af støtten*

(22) Tyskland gør gældende, at foreløbige forholdsregler (tingsarrest) ifølge forskrifterne (§ 916 og 917 ZPO) kun er tilladt, når dommens fuldbyrdelse kan blive forhindret eller vanskeliggjort, navnlig hvis der er fare for, at aktiver skaffes af vejen. Disse bestemmelser kan dog kun anvendes med visse begrænsninger. Da alle NMH's aktiver ville have været tingligt belastet på alle sagens stadier, havde en tingsarrest ikke været mulig.

(23) Efter Kommissionens opfattelse har Tyskland godtgjort, at den nationale procesret, som skal anvendes, uanset om det drejer sig om fordringer af national eller fællesskabsretlig oprindelse, i dette tilfælde udelukker en arrest. Det er derfor Kommissionens opfattelse, at den manglende begæring om foreløbige forholdsregler til tilbagesøgning af støtten ikke er i modstrid med EKSF-traktatens artikel 86.

2. *Undladelse af at anke kendelsen om udsættelse*

(24) Tyskland tilbageviser ikke, at en undladelse af at anke er i modstrid med EKSF-traktatens artikel 86 som fastslået af Kommissionen. Overtrædelsen er således en kendsgerning.

(25) Tysklands svarbrev er vedlagt en udtalelse fra Bayern, som går imod Kommissionens opfattelse. Efter Bayerns opfattelse er Landgericht Ambergs kendelse om udsættelse retmæssig. Efter § 148 ZPO havde retten ikke blot kompetence til at udsætte sagen, men havde i dette tilfælde endog pligt til at gøre det. Kun Domstolen kunne træffe afgørelse om støttens retmæssighed, og Landgericht Amberg havde således ikke kunnet løbe risikoen for at træffe en afgørelse, der var i modstrid med en eventuel af Domstolen afsagt dom. Desuden kunne kendelsen om udsættelse til enhver tid ankes, og der var således ingen fare for, at fristen ville blive overskredet.

(26) For det andet burde kendelsen om udsættelse ikke vurderes på grundlag af de for sukkerfabriksagen gældende kriterier, hvor der kun havde været tale om en udsættelse af forvaltningsbeslutninger, men udelukkende efter EF-Domstolens kriterier for tilbagesøgning, ifølge hvilke anvendelsen af den nationale procesret ikke bør umuliggøre eller ekstremt vanskeliggøre tilbagesøgningen. Dette var ikke tilfældet her. § 148 ZPO var i overensstemmelse med fællesskabsretten, og der var således ingen grund til at lade den ude af betragtning efter »Factortame I-doktrinen«.

(27) Kommissionen er af nedenstående årsager af den opfattelse, at en anke af kendelsen om udsættelse var på sin plads.

(28) Landgericht Amberg baserede udelukkende sin kendelse om udsættelse på § 148 ZPO, ifølge hvilken en domstol kan udsætte forhandlingen efter eget skøn, når den mener, at sagens afgørelse afhænger af udfaldet af en anden verserende sag.

(29) En pligt til udsættelse kan imidlertid ikke udledes af § 148 ZPO, og fællesskabsretten kan således også fuldbyrdes, uden at bestemmelser i den nationale ret tilsidesættes. Bayerns argumenter stemmer ikke overens med de foreliggende omstændigheder og ville medføre, at gennemførelsen af EKSF-beslutninger automatisk blev udsat, så snart der blev indgivet en klage til Domstolen. Denne fortolkning er i modstrid med fællesskabsretten.

(30) § 148 ZPO kan lige så lidt tydes som en bestemmelse, der tvingende foreskriver en udsættelse på grundlag af fællesskabsretten. Tværtimod foreskriver fællesskabsretten følgende:

a) For det første skal de nationale retter sikre uindskrænket anvendelse af de bestemmelser i fællesskabsretten, der har umiddelbar virkning. Om nødvendigt må de undlade at anvende de nationale retsforskrifter, der er i modstrid med en anvendelse af disse bestemmelser ([1]). Desuden skal en national retsinstans træffe bestemmelse om tilbagebetaling af ulovlig støtte, også selv om der ikke foreligger en beslutning fra Kommissionens side, medmindre tilbagebetaling på grund af ekstraordinære omstændigheder ikke er hensigtsmæssig ([2]).

b) For det andet kan kravet om, at tilbagesøgning skal ske efter procedurereglerne i national ret ([3]), ikke begrunde accept af en udsættelse, såfremt der findes et retsmiddel i national ret, og dette ifølge fællesskabsretten bør anvendes. Desuden kan de nationale domstoles beføjelse til at udsætte gennemførelsen af en national foranstaltning, som er fastsat med hjemmel i fællesskabsretten, kun anerkendes inden for bestemte grænser og under bestemte forudsætninger ([4]), som ikke forelå i dette tilfælde. En af disse forudsætninger er, at der tages hensyn til Fællesskabets interesse, og at den nationale domstol respekterer Domstolens domme eller kendelser (hvorved der er truffet afgørelse om begæringer om foreløbige forholdsregler) ([5]). Dette var ikke tilfældet i den foreliggende sag, da den af præsidenten for Domstolen afsagte kendelse af 3. maj 1996 helt blev tilsidesat.

(31) Der var altså tilstrækkelige grunde til en anke. Kommissionen er derfor af den opfattelse, at Bayerns undladelse af at anke Landgericht Ambergs kendelse om udsættelse af 5. marts 1998 i sagen mod NMH om tilbagesøgning af støtten er i modstrid med EKSF-traktatens artikel 86.

([1]) Domstolens dom af 19. juni 1990 i sag C-213/89, Factorame I, Sml. 1990, s. I-2433.
([2]) Domstolens dom af 11. juli 1996 i sag C-39/94, SFEI m.fl., Sml. 1996, s. I-3547.
([3]) Domstolens dom af 20. marts 1997 i sag C-24/95, Alcan Tyskland, Sml. 1997, s. I-1591.
([4]) Domstolens dom af 21. februar 1991 i de forenede sager C-143/88 og C-92/89, Zuckerfabrik Süderdithmarschen mod Hauptzollamt Itzehoe og Zuckerfabrik Soest mod Hauptzollamt Paderborn, Sml. 1991, s. I-415.
([5]) Domstolens dom af 9. november 1995 i sag C-465/93, Atlanta Fruchthandelsgesellschaft m.fl., Sml. 1995, s. I-3761.

(32) Over for konstateringen af, at de tyske myndigheder ikke har truffet de nødvendige forholdsregler over for delstaten Bayern for at sikre anvendelsen af et retsmiddel, gør Tyskland gældende, at Kommissionen ikke er bekendt med det interne forhold mellem forbundsregeringen og delstaten Bayerns regering. Man forstår derfor ikke påtalen vedrørende dette forhold.

(33) Det er Kommissionens opfattelse, at denne indvending ikke siger noget om de foranstaltninger, som Tyskland har truffet. Allerede under den administrative procedure forud for indledningen af proceduren efter EKSF-traktatens artikel 88 spurgte Kommissionen udtrykkelig, hvilke foranstaltninger der var truffet, og fik ikke noget svar. Kommissionen går derfor ud fra, at der ikke er truffet nogen foranstaltninger. Tyskland er ansvarlig for anvendelsen af fællesskabsretten på hele sit højhedsområde og kan ikke fralægge sig dette ansvar under påberåbelse af interne omstændigheder. Også Tysklands øjensynlige undladelse af at tage de nødvendige skridt i anledning af kendelsen om udsættelse er således i modstrid med EKSF-traktatens artikel 86.

V. **FRIST TIL OPFYLDELSE AF FORPLIGTELSER**

(34) I henhold til EKSF-traktatens artikel 88, stk. 1, andet punktum, giver Kommissionen medlemsstaten en frist til opfyldelse af dens forpligtelser. Kommissionen blev den 31. december 1998 underrettet om, at NMH blev erklæret insolvent, og at sagen automatisk afbrydes i henhold til § 240 ZPO i tilfælde af en konkurs. En anke havde således ingen virkning. Desuden har Tyskland underrettet Kommissionen om, at Bayern den 18. januar 1999 anmeldte en fordring på hele den ulovlige og med fællesmarkedet uforenelige støtte til optagelse på listen over fordringer mod NMH.

(35) Tyskland anmoder derfor om, at proceduren efter EKSF-traktatens artikel 88 indstilles uden en beslutning i sagen.

(36) Efter Kommissionens opfattelse er der på baggrund af de ovennævnte begivenheder efter indledningen af proceduren den 16. december 1998 ikke længere nogen grund til at give Tyskland en frist til opfyldelse af sine forpligtelser, som Tyskland — som det fastslås i denne beslutning — har misligholdt.

(37) Det er dog ikke Kommissionens opfattelse, at NMH's konkurs ændrer noget ved overtrædelsen af fællesskabsretten. Anmeldelsen af kravet under konkursproceduren er ikke til hinder for en beslutning fra Kommissionens side om overtrædelsen af EKSF-traktatens artikel 86 inden konkursens indtræden. Selv om konkursen skulle betragtes som en udvej, blev denne udvej først valgt efter afgivelsen af Kommissionens udtalelse. I overensstemmelse med Domstolens retspraksis skal proceduren videreføres, da der hermed skabes grundlag for et ansvar, som Tyskland eventuelt pådrager sig over for andre medlemsstater, Fællesskabet eller enkeltpersoner på grund af sin pligtforsømmelse.

VI. **KONKLUSION**

(38) Kommissionen fastslår følgende overtrædelser af EKSF-traktatens artikel 86:

a) Tyskland (delstaten Bayern) har undladt at tilbagesøge en ulovlig og med fællesmarkedet uforenelig støtte med det fulde beløb henholdsvis at fastlægge nedsættelsen af fordringen i en notariel aftale, hvormed det sikres, at Kommissionens beslutninger gennemføres omgående og fuldstændigt, når retsafgørelsen om delfordringen foreligger.

b) Tyskland henholdsvis Bayern har undladt at anke Landgericht Ambergs kendelse om udsættelse af den civilretlige tilbagesøgningssag mod NMH den 5. marts 1998 —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Tyskland har forsømt sine forpligtelser i henhold til beslutning 96/178/EKSF og 96/484/EKSF og overtrådt traktatens artikel 86 ved at undlade at tilbagesøge det fulde beløb på 74 mio. DEM plus renter, der er udbetalt til Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH som støtte, der er uforenelig med EKSF-traktaten, ved den kompetente domstol eller fastlægge nedsættelsen af fordringen i en notarielt bekræftet aftale, hvormed det sikres, at beslutningerne gennemføres omgående og fuldstændigt, når en retsafgørelse om delfordringen foreligger.

Artikel 2

Tyskland har forsømt sine forpligtelser i henhold til beslutning 96/178/EKSF og 96/484/EKSF og overtrådt traktatens artikel 86 ved, at Bayern har undladt at anke Landgericht Ambergs kendelse af 5. Marts 1998 om udsættelse af den der verserende sag.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til Forbundsrepublikken Tyskland.

Udfærdiget i Bruxelles, den 21. april 1999.

På Kommissionens vegne

Karel VAN MIERT

Medlem af Kommissionen